

Sentencja

- 1) Artykuł 77 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 592/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że świadczenie takie jak renta wychowawcza określona w § 47 ust. 1 Sozialgesetzbuch, Sechstes Buch (księgi szóstej kodeksu socjalnego), która przyznawana jest w wypadku śmierci rozwiedzionemu małżonkowi zmarłego do celów wychowywania dzieci tego rozwiedzionego małżonka, nie może być traktowane na równi z „emeryturą, rentą inwalidzką, rentą z tytułu wypadku przy pracy lub z tytułu choroby zawodowej” w rozumieniu tego przepisu wspomnianego rozporządzenia.
- 2) Artykuł 67 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że świadczenie takie jak renta wychowawcza określona w § 47 ust. 1 Sozialgesetzbuch, Sechstes Buch jest objęte pojęciem „emerytury lub renty” w rozumieniu tego art. 67.

⁽¹⁾ Dz.U. C 147 z 25.5.2013.

Wyrok Trybunału (czwarty izba) z dnia 27 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel – Belgia) – Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers przeciwko Selverowi Saciriemu, Danijeli Dordevic, Danjelowi Saciriemu reprezentowanemu przez Selvera Saciriego i Danijelę Dordevic, Saneli Saciri reprezentowanej przez Selvera Saciriego i Danijelę Dordevic, Denisowi Saciriemu reprezentowanemu przez Selvera Saciriego i Danijelę Dordevic, Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn van Diest

(Sprawa C-79/13) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2003/9/WE — Minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl — Artykuł 13 ust. 1 — Termin przyznania materialnych warunków przyjmowania — Artykuł 13 ust. 2 — Przepisy w sprawie materialnych warunków przyjmowania — Gwarancje — Artykuł 13 ust. 5 — Ustalenie i przyznanie minimalnych warunków przyjmowania osobom ubiegającym się o azyl — Wysokość przyznanej pomocy — Artykuł 14 — Formy dotyczące materialnych warunków przyjmowania — Przeciążenie struktur przyjmujących — Odesłanie do krajowych systemów ochrony społecznej — Dostarczanie materialnych warunków przyjmowania w postaci zasiłków pieniężnych)

(2014/C 112/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Arbeidshof te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers

Strona pozwana: Selver Saciri, Danijela Dordevic, Danjel Saciri reprezentowany przez Selvera Saciriego i Danijelę Dordevic, Saneli Saciri reprezentowana przez Selvera Saciriego i Danijelę Dordevic, Denis Saciri reprezentowany przez Selvera Saciriego i Danijelę Dordevic, Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn van Diest

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Arbeidshof te Brussel – Wykładnia art. 13 ust. 1, 2 i 5 oraz art. 14 ust. 1, 3, 5 i 8 dyrektywy Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (Dz.U. L 31, s. 18) – Przyznanie zasiłków pieniężnych – Obowiązki państw członkowskich – Przeciążenie krajowych struktur przyjmujących przeznaczonych do zakwaterowania osób ubiegających się o azyl

Sentencja

- 1) Artykuł 13 ust. 5 dyrektywy Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl należy interpretować w ten sposób, że gdy państwo członkowskie postanowiło zapewnić materialne warunki przyjmowania w postaci zasiłków pieniężnych lub talonów, zasiłki te powinny być dostarczane od chwili złożenia wniosku o udzielenie azylu zgodnie z przepisami art. 13 ust. 1 tej dyrektywy i spełniać minimalne normy określone przepisami art. 13 ust. 2 wspomnianej dyrektywy. Owo państwo członkowskie powinno czuwać nad tym, by łączna wysokość zasiłków pieniężnych obejmujących materialne warunki przyjmowania wystarczała do zapewnienia godnego poziomu życia odpowiedniego dla stanu zdrowia osób ubiegających się o azyl oraz ich utrzymania, umożliwiając im w szczególności dysponowanie zakwaterowaniem przy uwzględnieniu w razie potrzeby zachowania interesu osób mających specjalne potrzeby na mocy przepisów art. 17 tejże dyrektywy. Materialne warunki przyjmowania przewidziane w art. 14 ust. 1, 3, 5 i 8 dyrektywy 2003/9 nie obciążają państw członkowskich, gdy postanowiły one przyznawać te warunki wyłącznie w postaci zasiłków pieniężnych. Jednakże wysokość tych zasiłków musi być wystarczająca do tego, by umożliwić zakwaterowanie małoletnich dzieci z ich rodzicami, tak aby mogła zostać utrzymana jedność rodziny osób ubiegających się o azyl.
- 2) Dyrektywę 2003/9 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie temu, by w razie przeciążenia struktur zakwaterowania przeznaczonych dla osób ubiegających się o azyl państwa członkowskie mogły odsyłać te osoby do instytucji systemu ogólnej pomocy społecznej, o ile system ten zapewnia osobom ubiegającym się o azyl poszanowanie minimalnych norm przewidzianych przez tę dyrektywę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 114 z 20.4.2013.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 27 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – HaTeFo GmbH przeciwko Finanzamt Haldensleben

(Sprawa C-110/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Prawo przedsiębiorstw — Zalecenie 2003/361/WE — Definicja przedsiębiorstw mikro, małych i średnich — Rodzaje przedsiębiorstw branych pod uwagę przy obliczaniu liczby zatrudnionych osób i kwot finansowych — Przedsiębiorstwa powiązane — Pojęcie „grupy osób fizycznych działających łącznie”)

(2014/C 112/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HaTeFo GmbH

Strona pozwana: Finanzamt Haldensleben

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Bundesfinanzhof – Wykładnia art. 3 ust. 3 akapit czwarty załącznika do zalecenia Komisji z dnia 6 maja 2003 r. dotyczącego definicji przedsiębiorstw mikro, małych i średnich (Dz. U. L 124, s. 36) – Rodzaje przedsiębiorstw branych pod uwagę przy obliczaniu liczby zatrudnionych osób i kwot finansowych – Przedsiębiorstwa powiązane – Pojęcie grupy osób fizycznych działających łącznie

Sentencja

Artykuł 3 ust. 3 akapit czwarty załącznika do zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczącego definicji przedsiębiorstw mikro, małych i średnich należy interpretować w ten sposób, że przedsiębiorstwa można uważać za „powiązane” w rozumieniu tego artykułu, jeżeli z analizy nawiązanych między nimi stosunków prawnych i gospodarczych wynika, iż za pośrednictwem jednej osoby fizycznej lub grupy osób fizycznych działających łącznie stanowią one jeden podmiot gospodarczy, nawet jeśli formalnie nie pozostają w jednej z relacji, o których mowa w art. 3 ust. 3 akapit pierwszy tego załącznika.